

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/507/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214736
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214736.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa : POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený právne: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 8C/247/2012-94 zo dňa 13.05.2014, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.09.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125,- Eur a nemajetkovej ujmy v sume 275,- Eur titulom nesprávneho úradného postupu, čoho sa mal dopustiť okresný súd (v postavení exekučného súdu) v exekučnej veci označenej podľa sp. zn. súdneho exekútora EX 12573/2008 (nároky plynúce zo Zmluvy o úvere č. 5450014 voči dlžníkovi Q. J.).

Navrhovateľ vytýka, že exekučný súd o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až 18.03.2009, o žiadosti nerozhodol v 15-dňovej lehote, poverenie exekútorovi vydal po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 5 mesiacov. V súdnej veci pritom neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe. S uvedeným vytýkaným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu mu vznikla majetková škoda v celkovej sume 125,- Eur, ktorú vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Uplatnil si zároveň i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, považoval samotné konštatovanie jeho práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase za nedostatočné zadostučinenie vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola spôsobená. Márnym uplynutím času boli totiž reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného. Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy on vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov

právneho štátu. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, túto navrhovateľ v uplatňovanej sume 275,- Eur za 5 celých mesiacov omeškania vyvodil z rozhodovacej praxe Ústavného súdu v nálezočoch, ktoré boli prijaté vo vzťahu k všeobecným súdom v otázke konštatovaných zbytočných prietahov (nálezy ústavného súdu v návrhu navrhovateľ presne i vyšpecifikoval).

Okresný súd prioritne konštatuje svoju právomoc na konanie a rozhodovanie v súdnej veci.

Pri právnom posúdení postupoval podľa § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase podania žiadosti exekútora o udelenie poverenia, aplikoval i ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Vykonaným dokazovaním, najmä obsahom pripojeného exekučného spisu OS Martin sp. zn. 22Er/292/2009 zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 06.03.2009 podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 12573/2008 (povinná: Q. J.) o vymoženie pohľadávky 270,86 Eur, a to na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Martin, sp.zn. 18Cb/225/2005 zo dňa 26.10.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 05.06.2007 a rozsudku Krajského súdu Žilina, sp. zn. 13Cob/321/2007 zo dňa 11.6.2008. Okresný súd vydal poverenie exekútorovi 18.03.2009, zároveň poverenie mu bolo doručené 27.03.2009. Okresný súd konštatoval, že poverenie exekučný súd exekútorovi vydal v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, konkrétne po 12-tich dňoch od doručenia žiadosti, a nie po uplynutí viac ako 5 mesiacov, ako to nesprávne uvádza navrhovateľ. Preto sa nemohol stotožniť s jeho skutkovým tvrdením, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo uplynutím zákonom stanovenej lehoty. Súd uzavrel, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie konal v zákonnej lehote, všetky jeho úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. V exekučnom konaní neboli preukázané žiadne prietahy, teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, následne nemal preukázaný ani nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Vychádzajúc z týchto konštatovaných záverov, návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Navyše okresný súd za dôvodnú hodnotil i námietku premlčania vznesenú odporcom voči uplatnenému nároku, mal za to, že návrh navrhovateľ podal po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. Otázkou rozhodovania o náhrade trov konania okresný súd vyvodil z § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej procesnej strane, odporcovi, náhradu trov nepriznal, pretože odporca si trovy konania nevyčísľil.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konať pred súdom. Vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Odvolateľ v konkrétnostiach namietal, že súd vec prejednal v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. konštatujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. On riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Nemohol súd preto postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednať v jeho neprítomnosti, ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom. Odvolateľ namietal porušenie inštitútu zákonného sudcu, citoval obsahové znenie ust. § 15 O.s.p., § 14 os. 1 O.s.p., on uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, uviedol to už v texte žaloby. Okolnosť, že krajský súd nevezhladol v označených skutočnostiach o dôvode na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v totožných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovacie prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV. ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí; že

navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2, písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Nemal ani možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácii došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Navyše súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. On ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Navyše, ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., súd mal rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. a skutkovým základom sa mal stať ním tvrdený skutkový stav.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p. a § 214 os. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu pre vecnú správnosť podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s vecnými závermi súdu prvého stupňa vo vzťahu k postupu exekučného súdu v dotknutom exekučnom konaní. Z obsahu pripojeného spisu bolo jednoznačne preukázané, že súd prvého stupňa o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia rozhodol v lehote ešte pred uplynutím 15 dní. Uvedený skutkový údaj jednoznačne potvrdzuje obsah pripojeného exekučného spisu, ktorý spis okresný súd na pojednávaní oboznamoval. Vykonaným dokazovaním bola preukázaná nepravdivosť skutkového tvrdenia navrhovateľa o tom, že v označenej exekučnej veci súd sa dopustil prietahov a o žiadosti súdneho exekútora rozhodol po uplynutí lehoty 15 dní s omeškaním viac ako 5 mesiacov. Jedná sa o skutkové tvrdenie nepreukázané a nepravdivé.

Okresný súd rozsah a obsah dokazovania si neustálil sám. Vychádzal z dôkazu, ktorý navrhoval navrhovateľ už priamo v návrhu na začatie konania. Uvedeným dôkazom bol obsah exekučného spisu, ktorý navrhovateľ v návrhu identifikoval podľa spisovej značky súdneho exekútora. Pripojený exekučný spis vedený u OS Martin sp. zn. 22Er/292/2009 jednoznačne potvrdzuje, že sa jedná o exekučnú vec vedenú podľa sp. značky súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, EX 12573/08 voči povinnej Q. J.. Okresný súd bol teda dôsledný v dôkaznom konaní. Procesné lehoty o postupoch exekučného súdu v exekučnej veci v celom rozsahu vychádzajú z obsahu dotknutého exekučného spisu.

Súd prvého stupňa mal splnené všetky podmienky, aby vec postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov prejednal. Na meritórne prejednanie veci súd prvého stupňa nariadil pojednávanie na 13.05.2014. Na uvedené pojednávanie predvolal i právneho zástupcu navrhovateľa, predvolanie na pojednávanie bolo doručené 22.04.2014, súčasťou predvolania na pojednávanie bolo i písomné vyjadrenie odporcu k podanému návrhu. Z toho je zjavné, že súd prvého stupňa poskytol navrhovateľovi procesný priestor na to, aby sa na meritórne pojednávanie pripravil, aby sa pojednávania zúčastnil, aby sa vyjadril k vecným argumentáciám odporcu, keďže navrhovateľ mal k dispozícii i jeho písomné vyjadrenie. Bolo vyslovene na navrhovateľovi, či svoje práva - zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany využije, alebo nie. Tým, že sa navrhovateľ meritórneho pojednávania nezúčastnil (odvolací súd poznamenáva, že bezdôvodne), o túto možnosť sa obral sám. Napokon z obsahu spisu je preukázané, že navrhovateľ nepožiadaval okresný súd o odročenie pojednávania z tzv. dôležitého dôvodu. Takúto žiadosť súdny spis

neobsahuje, z tohto dôvodu za účelové a kontroverzné vyznie jeho odvolacia argumentácia namietajúca postup súdu z pohľadu ust. § 101 ods. 2 O.s.p..

Pokiaľ ide o námietku nestrannosti súdu a sudcov, obdobne ide o odvoláciu argumentáciu účelovú. Uvedenú otázku vylúčenia/nevylúčenia sudcov Okresného súdu Martin riešil nadriadený súd, Krajský súd v Žiline, v uznesení č.k. 9NcC/18/2014-68 zo dňa 13.02.2014. Týmto uznesením sudcov okresného súdu nevylúčil z prejednávania a rozhodovania veci. Navyše na čl. 32 spisu sa nachádza odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým mu bola uložená poplatková povinnosť za vznesenú námietku zaujatosti. V uvedenom odvolaní poukazuje na to, že on nepodal súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p., spoplatňovanie fiktívneho návrhu je preto bezpredmetné. Takéto stanovisko navrhovateľa/nepodanie námietky zaujatosti súdu podľa § 15a ods. 1 O.s.p. prezentuje aj v podaní zo dňa 30.10.2012 (na čl. 15 spisu). Za tejto situácie ide o odvolací argument účelový, ktorý nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o odvolaní navrhovateľa. Neexistuje totiž rozhodnutie, ktorým by sudkyňa, ktorá vec rozhodla a prejednala mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci.

Neobstojí ani odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu, že meritórne vec posúdil predčasne, keďže v totožnom rozsudku mal rozhodovať súd aj o jeho procesnom návrhu na prerušenie konania. V meritórnom rozsudku okresný súd o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval, ani nemal dôvod, pretože takýto návrh navrhovateľ v súdnej veci nepredložil.

Záverom treba zhrnúť, že v súdnej veci nebol naplnený primárny základný predpoklad zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, neexistuje totiž nesprávny úradný postup. Následné zložky tohto zodpovednostného vzťahu, a to škoda, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, je potom bezpredmetné skúmať a sa s nimi zaoberať.

Zamietnutie návrhu navrhovateľa v súdnej veci má svoj zákonný rámec.

Vecne správne je aj rozhodovanie okresného súdu v otázke náhrady trov prvostupňového konania.

Podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. krajský súd nepriznal odporcovi náhradu trov tohto odvolacieho konania, keďže odporca si tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplynulo, žeby mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné nie je.